

Здравко Сребров

Малка повест за птичето,
семката и младата круша

Първа горска приказка

Едно черно птиче с жълтеникава човка и жълти крачета, не много голямо, но не й малко, кацна на старата круша.

Старата круша беше на сто и една години. Плодовете й бяха обрани през лятото. Само една жълта крушка беше останала, затулена в шумата й като кадънка.

Черното птиче заскача пъргаво от клон на клон, обърна се на една страна, после на друга, разперило опашчица като метличка. Златно огънче трепна в очите му – беше от есенното слънце! Птичето радостно изчурулика:

– Тю-тук, чи-чи-чири, чик-чик, трулю-люк, чи-чи-чи.

То видя жълтата крушка на старото дърво – може би оттам идеше и радостта му.

С жълтеникавата си човка птичето клъцна сладкия плод, захапа късче от крушката. Една бистра капка се свлече по перушината на гушката му. То леко се отръска, наведе се и политна към близката габърова горица. В края на гората, на мъхесто камъче, което едва се подаваше от тревата, черното птиче постави късчето от зрялата крушка.

– Тю-тук, чи-чири, чик, чи-чи... – отново изчурулика то весело, раздробил с човката си сладкото парченце, заобръща се насам-нататък с разперената си опашчица като метличка и почна бързо и лакомо да гълта.

Боеше се може би някой да не му отмъкне храницата.

Една кафява лъскава семка от крушката изхвъркна изведнъж под човката му. Търкулна се по камъчето и потъна в малка копка в меката земя, където бе стъпвало голямо горско животно. Стъпката беше дълбока, когато валеше дъжд, на дъното й се утаяваше вода.

Птичето не забеляза семката или не искаше да знае за нея. То напълни гушката си, изтри с крилце човката си, отръска отново перушинката си и изчурулика, вече по-кратко:

– Тю-тук, чи-чири-чик... – стрелна се като захвърлена бучка пръст, издигна се високо-високо зад габъровата гора.

* * *

Кафявата лъскава семка остана на дъното във влажната стъпка. Над гората надвечер започна да вали тих дъжд. Мътно ручейче, потекло

край корените на дръвчетата, свлече мека земя, окапали шумки.

Стъпката нагизна от водата, изравни се с пръст, затрупа се с шума и малката семка потъна вдън земя, притихна, спотаи се.

* * *

Дълга, дълга зима беше покрила със снежна покривка габървата горица.

Една измършавяла катеричка се свлече по стъблото на високо дръвче до стъпката, където кафявата лъскава семчица се спотайваше под меката шума.

Беше й студено, не обичаше зимата. Но лешниците, орехите, жельдите в хралупата й, които бе събирала през есента, се бяха свършили. Катеричката беше гладна. И тя слезе на земята; помириса снега, запъпри с крачета. Светлият сняг я ослепяваше. Пръснаха се по гърдите й ледени иглици, бял снежен прашец се полепи по муцунката й. Тя потреперя, сви горната си устна, два предни зъба като теслички се лъснаха – полъскави от безценни камъчета. Но семката тя не намери!

Под бялата снежна покривка на топло, в меката земя, семката остана в копката цяла-целеничка до края на зимата.

Гладната катеричка се покатери пъргаво по стъблото на габъра, праметна се по клоните, запрехвърля се от дърво на дърво по-дълбоко в гората. Дългата й мъхната опашка събаряше снега от клонките.

Една ледена шушулка, голяма колкото дръжка на камшиче, тупна върху гръбчетата на две зайчета, стуснени под снежен храст едно до друго. Те се топлеха и си приказваха за било и небило, свиваха муцунките си, надлъгваха се! Изплашени от шушулката, скочиха като попарени. Първото зайче Побягна на изток към горната гора, другото на запад – към долната гора. Една шарена сврака-присмехулка врътна опашка и изкрещя подире им:

– Бягайте, бягайте, хей! Белите великани събарят гората... Триста вълци точат зъбите си на мермер камък за кожата ви!...

* * *

През планината от юг духаше добрият стар вятър. От очистеното небе през светналите клонки в горичката навлизаше пролетно слънце. Снегът се затопи, потекоха на разни страни мътни поточета. Гората почна да шуми, да шушнат в нея сто млади и добри ветрове.

Ден след ден напъпилата гора се разлисти, спуснаха се по леските

реси като котешки лапички. Разпукнаха се цветовете, поникнаха нови Тревни, бурени. Пойните птичета напълниха гората. Зажужукаха диви пчели с мъх по крачетата, по коремчетата. Запълзяха бръмбари, запрелитаха мушици, пеперуди. Ниско в дола, над рекичката, полетяха водни кончета с крилца от тънка коприна...

От гората закука кукувица.

Три бабички, тръгнаха за млада коприва, се спряха на припек покрай гората – да слушат. Заброиха на пръсти: колко години ще живеят? Броиха, броиха... до три – сбъркаха! Бяха забравили да броят...

Беше дошъл април и в Зелената планина, и в Синята планина. В габървата горица гугукаха гълъби...

* * *

И един ден там, дето кафявата лъскава семка се бе търкулнала в стъпката на голямото горско животно, от меката пръст под гнилите шумки изскокна на бял свят млада фиданка. Поникна тя в затоплената влажна земя от кафявата лъскава семка, далеч от майка си – от старата круша, хубава, стройна, жилава...

Така черното птиче с жълтеникавата човка и жълтите крачета пося, без да иска, покрай габървата горица младата круша. Докато дръвчетата наоколо да разберат какво става, тя се източи, порасна като момиченце, със зеленикаво гладко стъбло, с разперени клонки, окичени с кръгли листенца.

Тъй хубаво почна животът на младата круша в края на габървата гора – в ранната пролет! И добрият стар вятър запъпра в младата й коронка от сутрин до вечер, а стоте млади ветрове засвириха в клоните й със сто медени, сребърни свирки...

Какво се случи по-нататък с младата круша? Това ще научите в тази повест от втората горска Приказка, която следва след първата.

Втора горска приказка

Пак беше дошъл април в края на габъровата гора, където черното птиче с жълтеникава човка и жълти крачета изяде късчето от сладката круша. Вие помните, нали, какво стана с кафявата семка в стъпката на голямото горско животно? От нея беше изникнала малка фиданка. Колко пролети, лета, есени, зими бяха минали оттогава – знае ли някой? Много: една, две... повече!

Дрвчето беше пораснало – хубаво, стройно, с много, лъскави клонки, с разперена коронка. В нея добрият стар вятър пъпреше от сутрин до вечер, а стоте млади ветрове свиреха със стоте медени, сребърни свирки.

* * *

През нощта беше тихо. Спеше цялата планина. Звездите светеха на небето. Само ниско в дола пееше планинската рекичка, шумеше по праговете, слизаше, слизаше – бързаше да стигне равнината. Тя отиваше да напои житните блокове на стопанството, люцерните, ябълковите градини, лозята, доматиите, бостаните.

Спеше в голямата пещера и добрият стар вятър. Но кукувицата закука на ранина от клона на старата бука – събуди планината.

Скочи добрият стар вятър, протегна се от единия край на гората до другия, въздъхна. Заслиза от планината през папратите, смриката и зеления здравец – към габъровата гора, в края на която растеше младата круша. От небето светеше златното слънце. Два бели гълъба се връщаха от село, отлитаха към гората.

Затоплиха се клонките на крушата, разпукнаха се китчиците с цветните пъпки. Цъфна младата круша, покри се с бял цвят от горе до долу, заприлича на облаче. Тогава крушата разбра, че е хубава. Огледа се наоколо – към горичката. Никъде не видя дрвче с толкова хубава бяла премяна. И от голяма радост изведнъж ѝ се дощя да проговори...

В това нямаше нищо лошо. Всички дървета, билки, цветя, птички, калинки, пчелици, мравки от край свят се бяха учили да говорят. Всяка на своя език. Дали те се разбираха помежду си, не мога да ви кажа. Но добрият стар вятър разбираше езика им. Спираше се до тях, слушаше ги какво приказват, какво искат, от какво се страхуват. Понякога им шепнеше хубави думички, а друг път ги мъреше и съветваше. Всички го

познаваха, обичаха го, но се страхуваха от него. Бояха се от гнева му когато е сърдит, когато се разлудува из планината.

И тъй младата круша поиска да проговори и проговори.

Вятърът се заслуша в нея, пошепна ѝ нещо, помилва я – разбра я.

Какво му каза крушата?

Аз седях на камъка в края на горичката, гледах цъфналата млада круша, цялата в бяло като бяло момиченце с бяла блузка, с бяла поличка, с бяла шапчица, с ръкавички, стъкмена, накичена като за голям празник. Радвах ѝ се. Тогава вятърът ми прошепна на ухото какво му приказваше крушата:

– Тя иска да порасте още: висока, висока. Да разпери клонките си над габъровата горичка. Всички да я видят колко е хубава и най-много – слънцето. Не иска да е малка... След туй ѝ се ще да се накичи още повече: китчица до китчица от бели цветчета, такива, каквито ги няма нийде другаде по света. И да светят денем и нощем като звезди. Побели, по-светли, по-едри от звездите. Всички да ѝ се радват, да ѝ се чудят, да я обичат – да няма по-хубава от нея в гората, по планината, нийде другаде – по цялата горна и долна земя – от изток до запад, от север до юг...

И добрият стар вятър поиска да се изпълни желанието на крушата. Издигна се той над гората на лакът, на два – на сто лакти. Завъртя се насам-натам. Нашироко се разшета от единия край на планината до другия. От Зелената планина до Синята планина. Докато се разбере какво става, от планината се спуснаха сиви мъгли и черни облаци. Понесе се хладен полъх над гората. Листата засушнаха. Птичките се умълчаха. А калинките се скриха под зелените шумки. Двата бели гълъба се спотаиха под стряхата на крайната къща в селото под планината. Тогава започна да вали. Валя ден и нощ, огизна габъровата гора. Намокриха се крилцата на птичките. Намокриха се и калинките. Само мравките останаха сухи – те се бяха скрили в мравчените си къщички, в купчинките пръст до гората. И двата бели гълъба под стряхата.

А какво стана с крушката?

Сведоха се клоните ѝ от дъжда, свиха се цветчетата, увиснаха надолу. Изплашена, заплака тя с едри сълзи. Закапаха от клонките, от цветните китчици сълза след сълза: една, две... хиляда.

– Сега какво ще стане с мене? – завайка се крушката. – Отиде ми бялата премяна. Съвсем се измокрих. – А сълзите се стичаха като ручейчета по лъскавата кора на стъблото ѝ. Достигаха до коренчетата. Попиваха, попиваха.

– Удавих се. Нищо не остана от мене, от хубостта ми – плачеше с

голяма скръб младата круша.

Едно синьо синигерче с жълта гушка и черна опашчица се криеше в клоните и. Съжали я. Попита я:

– Чур-цюр-псиит-чиип. Какво-ти-е, какво-ти-е?

– Умирам, умирам, синигерче! Защо съм на тоя свят без премяна, без хубост!... Ох, по-добре да умра, да се затрия от лошия свят...

Но добрият стар вятър беше наблизно. Той се разхождаше из гората, газеше из мокрите бурени, по нагизналите мъхове. Чу той плача на крушката. Усмихна се. Проговори на себе си:

– Нали е младо – глупаво... бои се и от сянката си.

Изтегна се добрият стар вятър, дълъг, предълъг – от единия край на планината до другия, от Зелената планина до Синята планина. Задуха. Подгони облаците. Измете ги чак зад Зелената планина и зад Синята планина. Небето се очисти – синьо, високо, дълбоко. По-синьо, по-дълбоко от езеро. А слънцето огря планината, габървата гора, младата круша. Стана топло. В гората зачуруликаха птички. Двата бели гълъба полетяха високо, високо. Калинките и мравките изпълзяха пак на белия свят.

– Колко е хубаво! – засмя се младата круша през сълзи, които още капеха от клонките ѝ. – Светло, топло. – И тя разтвори китчиците си. Белите едри цветчета засветиха с листенцата си – по-светли, по-едри от звездите, както бе поискала крушката. Издигна се бялата ѝ корона над горичката. Погледна нагоре, погледна надолу. Погледна към слънцето. Беше пораснала още – с една педя, с две педи.

– Какво стана сега? – зарадва се младата круша. – И по-голяма съм, и по-хубава! От единия край на планината до другия, от Зелената планина до Синята планина аз съм най-хубавото дръвче. По-хубава от мене няма нийде-никъде...

А старият добър вятър, доволен, че е зарадвал младата круша, запъпри пак в бялата ѝ корона и от планината се спуснаха стоте млади ветрове, зашушнаха в цветчетата, засвириха в клонките със сто медени, сребърни свирки.

Какво се случи по-нататък с младата круша? Това ще научите в тая повест от третата горска приказка, която следва след втората.

Трета горска приказка

Ние оставихме младата круша в края на габъровата гора – пораснала, хубава. Тя разтваряше китчиците си на топлото слънце. Венчетата им светеха – по-едри, по-светли от звездите. От цветните чашки излиташе сладък мирис.

* * *

От единия край на планината до другия, в полите на Зелената планина и на Синята планина, където растяха акациевии горички, бяла липа и чер бор, се простираха пчелините на стопанството. С деветдесет и девет сини кошера и с хиляда и една восъчни пити. В пчелините, в кошерите живееха пчелите. От изгрев слънце до залез слънце те събираха във восъчните пити мед, по-сладък от който няма нийде другаде – нито на горната земя, нито на долната земя.

Добрият стар вятър и стоте млади ветрове рано сутринта отнесоха сладкия мирис от цъфналата крушка до пчелините на стопанството.

И тогава стана чудото!

От единия край на планината до другия, от Зелената планина и от Синята планина тръгнаха едно по едно, едно след друго пчелици, мушици, бръмбарчета...

Докато крушката разбере какво става, те я нападнаха цялата. Запяха от китчица на китчица, от цвят на цвят, от венче на венче. Вмъкнаха се в цветните чашки – запяха, забръмчаха с хиляда и едно златни вретенца...

– Какво е туй? Каква е тази страшна хвърката чета? – уплаши се младата круша. – Сега вече светът ще се свърши. Цветче няма да остане от премяната ми. Къде си, мило синигерче, да ми помогнеш?

– Чур-цюр... пчик-дипчик... сюйт-сюит – обади се от най-горното клонче синигерчето. – Тук съм и не съм тук!... Тук съм, ама отивам в гората – да мътя! Малки пиленца ще си отгледам. Дванадесет на брой. Сега нямам време, дръвченце. После ще дойда – да ти помогна... Чипчик... Сюит... Тук стой – от нищо не се бой.

– Ще ми помогнеш!... Ох, кога ще е то? На кукув ден! Когато ме изядат цялата. Когато светът се свърши – заплака с пресъхнало гърло младата круша.

Но светът не се свърши. Пчелиците, мушиците, бръмбарчетата не

изядоха премяната на младата круша. Сутрин идваха на ранина, надвечер си отиваха. Дъхаха се в цветните чашки, виреха коремчета, гъделичкаха с крилца, с хоботчета тичинките. Пиеха сладък сок, бръмчаха със сребърните си вретенца. И младата круша се успокои. „Нищо лошо няма да ми се случи“ – мислеше тя вечер, когато заспиваше.

Но лошо се случи един ден. Доjde кой знае откъде – от невиделица.

– Светът се свършва вече!... – горко плачеше една сутрин, на ранина, младата круша. – Като сираче оставам – гола, опърпана. Изядоха премяната ми тези лоши пчелици, мушици, бръмбарчета... Никой няма да ме обича така грозна-грозница.

Какво бе станало?

Белите листенца от цветните китчици на крушката бяха опаднали до едно. Цветчетата се бяха опрашили. Наоколо земята беше побеляла, сякаш сняг е валял през нощта. Върху тях капеха сълзите на горката оголена крушка една след друга, сълза след сълза.

Дремеше под най-високия връх на планината добрият стар вятър. Чу той плача на дръвчето. Погледна нагоре, погледна надолу. Дигна дебелите си вежди. Прозина се, протегна се.

– Добре спях – промърмори той с дебел глас. – Сега на работа!...

Една сойка, която чистеше с човка крилцето си, се изплаши. Изкрещя й отлитна презглава към долната земя – да разкаже на дивите зверове, че от планината слизат сто лами. Те идват да глътнат цялата земя, да изпият реките и моретата. Светът се свършваше!...

А добрият стар вятър заслиза по кози пътеки, през папрати, горски треви, боровинки и смрика. Свлече надолу подире си мирис на здравец, на мащерка, на борови клонки. Залюля върхарите на гората. Стигна до габървата горица, до крушката. Домъкна грамада от тъмни облаци. Задуха.

По всички страни се разлетяха бели листенца като снежинки. Нашариха тревицата покрай горичката. А от облаци те рукна пороен дъжд. Валя той ден и нощ и на другия ден – до пладне. Ручейчетата отнасяха белите листенца, събираха ги на купчинки в дъждовните вирчета...

Горчиво плачеше младата круша. Не заспа цяла нощ. Светът се свършваше!... Едно цветченце не бе останало от бялата й корона. Само млади листенца се зеленееха по клоните й и едри сълзи по тях светеха като мъниста.

Но на другия ден добрият стар вятър разгони облаци те. От единия край на планината до другия, от Зелената планина до Синята планина се изви дъждовна дъга със седем бляскави цвята. Спусна се тя до долната

земя да пие вода от реката. И никое момченце не смееше да мине под нея – да не стане момиче!

Тогава слънцето огря цялата планина, огря и младата круша. И... стана второто чудо.

Там, дето по-рано цъфтяха цветчетата, кичур до кичур, по клонките на крушката сега се гушеха между младите листа срамежливи дребни плодчета.

– Ох, какви обички ми пораснаха! – разгуптя се от радост сърцето на младата круша. – На всяко клонче по двенки, по тринки...

Те бяха повече, но крушката знаеше да брои до три. – Но това са моите мънички рожбици! – изведнъж се сети, цялата изтръпнала от щастие. – Ох, колко ми са мънички – зашепна младата майка. – Защо не ми са големки – като, като... кратунки!

Усмихна се добрият стар вятър под мустак. Имаше си нещо наум. Но нищо не каза. Раздуха и последните облаци зад Зелената планина и зад Синята планина. Само едно облаче остана, кацнало на най-хубавия връх, на Марагидик, като бял гълъб. То обещавахе мир на земята!...

Какво се случи по-нататък с младата круша и с мъничките ѝ рожбици? Това ще научите в четвъртата горска приказка, с която завършва и малката повест.

Четвърта горска приказка

Когато бялото облаче от Марагидик обеща мир на земята, от коренчетата на младата круша потекоха земни сокове. Те отиваха през стъблото, през клонките, по вейките към младите листенца, към зелените обички. Идваха от влажната земя край горичката, от стопилия се сняг, от дъждовните ручей, от черния чернозем. Това беше храната на младата круша, на пресните ѝ листенца и на мъничките ѝ рожби.

Мина денят, мина нощта. Минаха два дни – неделя. И младата круша забеляза, че рожбите ѝ порастват все по-големи, все по-хубави.

– Да ми растат, да ми пораснат! – радваше се тя. – Още по-големи, още по-хубави, като птиченца. Като кадънки-белошийки, като синигерчета-жълтошийки. Още, още по-големи, като, като... кратунки!

И добрият стар вятър, бащата на стоте млади ветрове, докарваше и разпъждаше облаци. Валяха дъждове, печеше слънце – от единия край на планината до другия, над Зелената планина и над Синята планина. И над габъровата горица, покрай която растеше младата круша. Крушките едрееха с всеки ден, с всяка нощ. Лек руменец полази по бузите им...

Но тогава (кой знае откъде – от невиделица) пак дойде лошото.

Наедряха крушките, както младата майка ги искаше: като птичета, като кадънки-белошийки, като синигерчета-жълтошийки. И още по-едри – като... кратунки. Една, две, три – повече: хиляда жълти крушки с руменец по бузичките.

Стърби се младата майка. Огънаха се клоните ѝ от рожба. Тревожно затупка сърцето ѝ, но не смееше да се оплаче. И тогава дойде лошото.

Една сутрин на ранина, когато добрият стар вятър се спусна от планината със стоте млади ветрове – тръгнаха да веселят света, – нещо изпраща. Приболя я младата майка, сякаш някой с брадва я тупна. И един големичък клон, натежал от наедрели крушки, увисна чак до оросената трева. Прасна, строши се... Само на една жилчица остана – да се крепи на нея.

Счупеният клон лежеше с вейките си на земята до габъровата гора. Един стар заек с побелели вежди, заврян в тръните, уплашено подскочи, побягна като попарен с навирена сива опашчица. Спусна се към долната земя да разкаже на дивите зверове, че светът ще се свършва.

– Отидох, майчице, затриха се рожбите ми! – изпъшка изплашено

младата круша. – Кръстът ми се пречупи, преви се снагата ми, без ръце останах... Сега вече светът се свършва! Нищо няма да остане от мен и от дечицата ми. Къде да ида, кого да моля за помощ?

А добрият стар вятър не искаше сякаш да чуе плача на младата круша. Весело се спущаше от високите върхове до дълбоките долове. Залюляваше гората. Пъпреше в папратите, в смриката, в малиновите храсти. Газеше из ливадите, слизаше до стопанствата, до селата с новите обори, с новите къщи. Разнасяше мирис на здравец, на бял равнец, на комунига, на зрели малини...

Стигна чак до лъките, покрай реката.

Тук децата от летния лагер играеха на прескочикобила. Пускаха парходчета във водата, правеха палати, заводи от пясък и глина.

Достигна горският мирис до нослетата на децата. Разтичаха се те. Захвърлиха парходчетата. Изоставиха палатите, заводите. Докато ги видиш, домъкнаха торбички, кошнички. И като юнашка чета полетяха към гората.

От гората идеше най-сладкият мирис – на зрели горски малини.

И тогава стана третото чудо.

Тя, които бяха дотичали първи до края на габъровата горичка, видяха огънатата от плод млада круша. Клоните ѝ със зрели крушки докосваха тревицата.

– Е-хей!... Хе-ооп! – развикаха се децата по селски и по градски... – Насам-насааам!... Цяла круша – със зрели круши... Виджте как се гуши. С жълти круши като менгуши.

Старата зайка с посребрената козина, която дремеше също в трънките, уплашено подскокна. Хукна и тя през глава към долната земя – да съобщава на дивите зверове, че светът се свършва.

А докато младата круша разбере какво става, пъргавите детски ръце обраха клоните ѝ. Напълниха торбички, кошнички, джобчетата, пазвите. Много бяха крушките, сладки бяха! От всички страни се протягаха бели и мургави детски ръчици, изподраскани, изпоцапани със зелен млечок, с малинов сок. Късаха, отхапваха от узрелите плодове. И докато разбереш, отлетяха като птиче ято към ливадата покрай реката. А счупения клон отмъкнаха със себе си.

Олекнаха клоните, изправи се прегърбената млада круша – отново стройна, висока, като млада невеста. Зашумоля със зелените си листенца. А на върха ѝ остана само една жълта крушка.

Да плаче ли, да се радва ли? Обърка се сърцето на младата майка. За първи път виждаше толкова весели детски лица. Такива мургави и

руси главици. С очи като звезди. С уста и бузи като малини. Гласовете им по-чисти и по-ясни от гласовете на птичките – и на синьото синигерче, и на кадънката. Не ѝ досвидя на младата круша за крушките ѝ, децата ѝ харесаха. Обикна ги повече от птичките. Въздъхна с олекнало сърце:

– Всичко е хубаво! Светът не беше се свършил!

Тогава от високата гора довтаса черното птиче с жълтеникавата човка и жълти крачета. То кацна на младата круша. Огледа се нагоре, огледа се надолу. Повъртя опашчица като метличка. Видя останалата на клончето зряла крушка и заби човчица в златния плод.

Домъчня ѝ може би на младата майка. Заболя я за последната ѝ рожба. Порони едра сълза. Сълзата капна на гърба на черното птиче. Стече се по крилцата му. То трепна, отръска се (не обичаше сълзите!) и отнесе сладката хапка покрай голямата гора, нагоре в планината.

От човчицата му пак излетя кафява семка. Търкулна се в изровена браздица от оттекло се дъждовно ручейче. Спотаи се сред меки окапали листа, влажна миризлива земя. Скрито-покрито.

Ще поникне ли от нея нова фиданка? Или ще я изпъпри в края на зимата огладнялата катеричка?

Това никой сега не може да каже.

А от гората задуха добрият стар вятър, сподирен от стоте млади ветрове. Зашушнаха, зашумоляха върхари, бурени, билки, заговориха на сто свои езика. Младите ветрове засвириха със сто медени, сребърни свирки...

* * *

Свечеряваше се, птичките се прибраха в гнездата си, двете зайчета се сгушиха в тръните. Заспа най-после и младата круша.

И засънува тя през нощта хубави сънища. Сънуваше своите сто и една пролети, лета, есени.

Виждаше се всяка пролет накичена с кичури бели цветчета – поедри, по-светли от звездите. Виждаше и рожбите си през лятото, пораснали като кадънки-белошийки, като синигерчета-жълтошийки. Като... кратунки. Виждаше белите и мургави детски ръчици, изподраскани, изпоцапани със зелен млечок, със сок от горски малини. Гласовете им по-ясни, почисти от песните на птичките. Сега те бяха най-хубавите ѝ приятели!...

– Светът вече никога няма да се свърши – прошепна насън младата круша. – Светът е хубав.

– Чур-цюр... чик-дипчик... сюит... Така си е, така си е – обади се от гората синигерчето, което дремеше самичко в гнезденцето си. И неговите рожби – дванадесет на брой – бяха изхвъркнали по белия свят.

А над Зелената планина и над Синята планина изгря пълният месец. И над най-хубавия връх, на Марагидик, близо до месеца кацна пак бялото облаче, като бял гълъб. То обещавахе мир на земята! Месецът го позлати – стана цялото от злато...

И тук вече свършва четвъртата горска приказка, млади читателю. Свършва и малката повест. Написах я за тебе, когато ти спеше в най-сладкия си сън – на разсъване. Когато зорницата се спущаше с белите си лъчи над планината.

КРАЙ

© Здравко Сребров

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8907>]